

Najvychytenejšia súčasná muzikálová speváčka a herečka Zuzana Mauréry vymenila nedávno slovenské javiská za rakúske. Iba postava vo viedenskom muzikáli Romeo o Júlia jej však nestačí. Bojí sa, že by zlenivela.

Koncom februára mal premiéru muzikál Romeo a Júlia. Prvýkrát ste vystúpili pred viedenským publikom. Bolo to iné ako na Slovensku?

Áno, vôbec som nemala tréma. V hľadisku som nikoho nepoznala a nikto nepoznal mňa. Na rozdiel od tanečníkov, ktorým do posledného momentu menili choreografie, som mala postavu dávno urobenú, viac-menej som nemala žiadny problém.

Vo Viedni ste začínali v čase premiéry predstavenia Kabaret v nátrianskom divadle. Stihali ste to?

Od minuloročného mája som bola v jednom kolotoči. Najprv som skúšala muzikál Donaha v Bratislave a pomedzi to Vlasy v Brne. Potom som hrála Vlasy v Brne, dochádzala do Nitry na sicišky Kabaretu a štyri dni pred jeho premiérou som už musela nastúpiť na skúšky vo Viedni. Bolo to otravné, katastrofálny timing. Niekedy si človek nevyberie. Vyzerala som, akoby krahom pod očami narástli nohy.

Azda ste nestratili hlas?

To nie. Keď sa však konal konkurz vo Viedni, vôbec som nemala energiu presvedčať ich, že jedna Bratislavčanka je presne to, čo potrebujú. Z nejakej zotrvačnosti som konkurz nakoniec absolvovala, ale zvlášť oslnivá som nebola.

Ako ste potom rolu Romeovej matky, Lady Montekovej, napokon získali?

Režisér si pôvodne vybral Američanku. Poriadna babu s dlhými blond vlasmi a nádherným hlasom. Bola však v deviatom mesiaci tehotensva. Neviem, či sa nedohodli, alebo si to rozmyslela. Na rezervnej listine som bola hneď za ňou, oslovili ma a bolo.

Nerobila vám problém nemčina?

Nie. Učila som sa po nemecky na základnej škole, vyrastala som na rakúskej televízii. Aj rodičia vedia dobre po nemecky.

Vedieť dobre po nemecky je jedna vec,

Vo Viedni trému nemám

spievať v tomto jazyku v muzikáli druhá...

Divadelná nemčina musí byť dokonalá. Naozaj si potrpia na svoju „Bühnensprache“. V Romeovi a Júli sme sa stretli herci z najrôznejších kútov sveta, každý z nás mal nejaký prízvuk. V divadle pracuje pani, ktorá je príve na toto špecialistka. Volajú ju Bigi – (Veľká) a nezažila som ešte človeka, ktorý by takú nepopulárnu disciplínu učil s toľkou energiou, láskou a profesionalitou.

Aký je rozdiel medzi našim a rakúskym muzikálom?

V Rakúsku majú neporovnateľne lepšie podmienky na prácu. A pretože sú všetky posty obsadené skutočnými profesionálmi, dokážu urobiť predstavenie na špičkovej úrovni. Nekumulujú funkcie, každý je tam za niečo zodpovedný a osem hodín denne nám absolútne k dispozícii. Potom od ľudí môžete očakávať maximálne výkony. A samozrejme, náležite zaplatené.

Je u našich južných susedov iné publikum ako u nás?

Nemyslím si to. V muzikáli vystupuje veľa mladých a pekných chlapcov. Na každom predstavení je v hľadisku množstvo janciacich tinejdžerov, ktorí po predstavení čakajú pri zádom vchode na svoje idoly. Denno-denne. Romeo a Júlia je klasická téma, a hoci nejako extrémne nedýcha Shakespeareom, je to veľmi dynamická hra s kvalitnými výkonomi. A ako pozorujem publikum, páči sa to všetkým vekovým kategóriám.

Na začiatku ste do Viedne dochádzali každý deň. Už máte prenajatý byt?

Vo Viedni sa takmer nedá zaparkovať. Auto mi dokonca aj odtiahli. Potom som cestovala vlakom, ale po premiére som to už nezvládala. Do mesiaca hrám minimálne dvadsaťdva predstavení, v marci vystupujem dokonca dvadsaťdeväťkrát!

Bolo ťažké zohnať v rakúskej metropole byt?

Aní nie. Pomohla mi náhoda. Kolegyňa, s ktorou v muzikáli účinkujem, mala byt po mamičke. Prenajala mi ho.

ko funguje muzikál na Západe

Zuzana Mauréry (v strede)
s Evou Pavlikovou
a Csongórom Kassaiom
v nitrianskom muzikáli
Kabaret

V Romeovi a Júlii budete hrať celý rok, jednu rolu stále dokola. Nebojíte sa, že na vás zatiaľ ľudia na Slovensku zabudnú?

Na Slovensku je každý nahraditeľný, už som si na to zvykla. To, čo riešim, je stereotyp, ktorý ma čaká. Zatiaľ si občas odskočím do Sekretárok na Malej scéne SND, do Kabaretu alebo do Brna vyvetrať hlavu, aby som celkom nezblaznela. Ale hovorím si: veď existujú aj iné veci ako práca. Viedeň je prekrásna, tak si skúsím ju aj užívať.

Ako sa rodičia pozerajú na vašu kariéru?

Zatiaľ sa nestážujú, teda okrem toho, že ma takmer nevidia. Mama je rada, že som tepláky z Radolínskeho národného divadla vymenila za elegantné róby z Paríža. Vraj konečne vyzerám normálne. Aj keď mne sa tepláky zdajú byť celkom fajn.

Obaja rodičia sú z brandže. Kritizujú vás?

Jasné. Občas majú veľmi trefné poznámky. A to viete, mama má aj tak vždy pravdu.

Nie je vám vo Viedni smutno? Za rodinou, kamarátmi, kolegami?

Sanozrejme, že je. Preto sa každú voľnú chvíľu terigám do Bratislavy. Po Viedni sa mi ešte nechce chodiť. Je tam hrozná zima. Aj v kaviarni som bola tuším len raz. Ale už sa preorientujem...

Ešteže Viedeň nie je tak ďaleko...

Vždy som si chcela vyskúšať, ako to funguje v západnom muzikálovom svete. Viedeň je blízko, takže môžem byť trochu na dvoch stoličkách. Aj keď mi Janko Ďurovčík po premiére povedal, nech sa neopovážim vrátiť.

Ako funguje na diaľku váš vzťah s muzikálovým hercom Dušanom Vitázkom? Chodí za vami do Viedne?

Občas za mnou chodí on, občas zase chodím ja za ním do Brna, kde má momentálne najviac práce.

Nestretávate sa s negatívnymi reakciami na to, že ste o dvanásť rokov staršia?

Prosím vás, koho to už zaujíma? Sme dospelí. Dokonca aj rodičov máme dospelých.